

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. 2098/C1/2292

Data: 26.07.2024

Prin contestația nr. 139/01.07.2024, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 41326/02.07.2024, formulată de SRL, cu sediul în-....., jud., înmatriculată la Registrul Comerțului cu nr., având cod unic de înregistrare RO, reprezentată legal prin, împotriva documentației de atribuire, întocmită de către autoritatea contractantă, cu sediul în localitatea, str., județul, în cadrul procedurii de licitație deschisă, organizată în vederea atribuirii contractului, având ca obiect: „Furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 8 (opt) stații de reîncărcare pentru vehicule electrice în cadrul obiectivului „STATII DE REINCARCARE PENTRU VEHICULE ELECTRICE IN, JUDEȚUL”, cod CPV 31681500-8, s-a solicitat:

a. în principal, să dispună:

i. obligarea autorității contractante la luarea măsurilor de remediere, constând în eliminarea/modificarea unor cerințe și specificații tehnice din caietul de sarcini și din fișa de date și caiet de sarcini, în temeiul prevederilor art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, în sensul arătat în considerentele dezvoltate mai jos;

ii. obligarea autorității contractante la stabilirea unui nou termen-limită pentru depunerea ofertelor.

b. în subsidiar, în măsura în care nu este posibilă luarea măsurilor de remediere, să dispună anularea procedurii.

În luarea deciziei, **CONSILIUL**, legal investit, a avut în vedere următoarele:

Contestatorul precizează că în urma studierii documentației de atribuire publicată în SEAP, în calitate de operator economic interesat de prezenta procedura, a constatat că documentația de atribuire a procedurii prezintă o serie de nereguli în sensul existenței unor cerințe nelegale, netemeinice sau care restrâng concurența.

Nelegalitatea și netemeinicia cerințelor din documentația de atribuire.

În opinia sa cerințele documentației de atribuire încalcă principiile tratamentului egal și îngreșesc accesul prin restrângerea nepermisă a concurenței, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie din Legea nr. 98/2016: art. 49 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (2) și art. 155 alin. (6).

Susține că, după cum urmează să arate pentru fiecare cerință în parte, documentația de atribuire, în maniera configurată de autoritatea contractantă, este restrictivă în sensul că poate fi îndeplinită doar de un număr limitat de operatori economici, observându-se intenția de preferențiere a produsului ofertat, prin reglementarea nejustificată a unor cerințe care nu urmăresc satisfacerea unui interes legitim tehnic.

1. Solicită revizuirea caietului de sarcini cu specificații corecte a stațiilor de încărcare conform cerințelor explicite din ghidul de finanțare.

Conform caietului de sarcini și a proiectului prezentat consideră că autoritatea face o eroare gravă în interpretarea și aplicarea ghidului de finanțare AFM referitor la configurarea stațiilor de încărcare.

Pentru stația SR 3, autoritatea solicită o stație într-o configurare corectă aceasta având conectori de tip CCS2+ CHAdeMO + Type 2.

Pentru restul de 7 stații de încărcare configurația este total incorectă.

Conform ghidului AFM la articolul 8 alineatul 3 se face referire la configurația stațiilor după cum urmează:

„(3) Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cel puțin cu prize și conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din standardul SR EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și cu conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din standardul SR EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu. La data de 20-12-2021 alineatul (3) din articolul 8, Capitolul II a fost modificat de Punctul 2, Articolul I din ORDINUL nr. 2.346 din 16 decembrie 2021, publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 1203 din 20 decembrie 2021”.

Prin urmare, consideră că prin acest articol se precizează foarte clar că este vorba de „conectori” (pluralul cuvântului conector, adică minim doi) și nu conector așa cum a solicitat în caietul de sarcini autoritatea.

De asemenea arată că la articolul 5 din ghidul de finanțare se precizează următoarele:

„(5) în limitele prevăzute la, în cadrul unui proiect pot fi finanțate mai multe stații de reîncărcare, cu art. 7 alin. (2) condiția ca cel puțin una dintre ele să asigure, pe lângă încărcarea în curent alternativ, și încărcarea multistandard în curent continuu”.

În concluzie, arată că potrivit ghidului de finanțare, este obligatoriu ca minim o stație să îndeplinească încărcarea multistandard (adică mai multe standarde) în acest caz CCS2 și un alt standard de încărcare în DC care în cazul de față este CHAdeMO iar celelalte stații trebuie să aibă „conectori” adică minim 2 conectori în standardul european CCS2.

Având în vedere acest lucru solicită revizuirea caietului de sarcini cu specificații corecte a stațiilor de încărcare conform cerințelor explicate din ghidul de finanțare.

2. Solicită eliminarea tuturor caracteristicilor de gabarit, dimensiuni, greutate, material.

Contestatorul arată că atât în proiectul tehnic cât și în caietul de sarcini se face referire la mai multe caracteristici constructive cum ar fi: dimensiuni, greutate, și materialul din care sunt construite stațiile de încărcare, specificații abuzive care îngreșează participarea fabricanților de stații de încărcare la această achiziție.

În opinia sa descrierea cu lux de amănunte a caracteristicilor tehnice și constructive din proiectul tehnic și caietul de sarcini publicat de autoritate, favorizează direct elaboratorul proiectului tehnic de față: SRL, care și comercializează aceste stații și depune oferte la licitațiile de furnizare/execuție stații de încărcare ca ofertant unic sau împreună cu diverși asociați/subcontractanți, respectiv în momentul în care se solicită platforma de operare/administrare software cu

Pentru a da șanse egale operatorilor economici, cu respectarea principiilor achizițiilor publice, respectiv nediscriminarea, transparența și tratamentul egal solicită să se elimine orice caracteristici constructive care favorizează direct elaboratorul proiectului tehnic de față: SRL.

2.a. Astfel arată că pentru stațiile de reîncărcare SR1, SR2, SR4, SR5, SR6, SR7, SR8, se solicită:

Dimensiuni maxime: 700x240x1750mm

Greutate maxima: 244 kg

Material carcasa stație: structura aluminiu, carcasa de oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic.

Pentru stația de reîncărcare SR3, se solicită:

Dimensiuni maxime: 700x550x1800mm

Greutate maxima: 257 kg

Material carcasa stație: structura aluminiu, carcasa de oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic.

Contestatorul consideră că sintagma „maxim” introdusă în specificațiile constructive este doar praf în ochi, de fapt acestea fiind exact dimensiunile stațiilor de încărcare deja alese de către autoritate conform proiectului tehnic publicat.

Având în vedere că autoritatea nu a specificat motivul pentru care se face o limitare constructivă a amprentei la sol și a înălțimii stației, a greutății sau a materialului din care este fabricată stația, societatea sa în calitate de fabricant de stații de încărcare este defavorizată, stațiile produse de către el având o altă înălțime, o altă suprafață a amprentei la sol, o altă greutate și un alt material din care este fabricată dar care respectă standardele impuse prin documentații, respectiv IK10, IP54.

Din acest punct de vedere, se consideră dezavantajată, fiind eliminată de la această licitație prin simpla introducere a acestor specificații, pe care le apreciază nelegale.

În acest sens, menționează că dimensiunile stațiilor sale sunt 1100x500x2000.

Afirmă faptul că, prin creșterea anumitor parametri de greutate și dimensiuni ale stației de încărcare nu se lezează în nici un fel implementarea proiectului.

Consideră că sunt incidente următoarele articole din legislație: art. 156 alin. (2), art. 49, art. 50, art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016.

Menționează că stațiile de încărcare sunt produse de serie și fiecare producător își proiectează carcasele după propriul design în funcție de tipurile de module rectificatoare utilizate, dotări opționale, optimizarea funcționării, etc. Ca orice alt produs fabricat, dimensiunea lui este dată de piesele interioare ale acestora și este specifică fiecărui producător, nefiind impuse printr-un standard specificații de dimensiune și greutate, aceste echipamente fiind considerate echipamente industriale.

Susține că, prin gradul de detaliere excesiv și disproporționat al acestor specificații inclusiv cele referitoare la dimensiuni care nu au relevanță pentru scopul urmărit de către autoritatea contractantă, este evident că se încearcă favorizarea nejustificată a unui singur produs, toate celelalte produse similare sau chiar superioare din punct de vedere funcțional fiind excluse automat.

În opinia sa, condiționarea atribuirii contractului prin impunerea unor cerințe lipsite de relevanță tehnică, restrictive, abuzive încalcă principiul proporționalității, deoarece atât produsele solicitate prin caietul de sarcini, cât și specificațiile tehnice aferente acestora ar trebui să se limiteze numai la cele strict necesare pentru a se asigura îndeplinirea în condiții optime a contractului respectiv.

Susține că, în descrierile documentelor procedurii, nu există nici o dovadă că aceste specificații sunt impuse de gabaritul unei anumite locații.

Amplasamentele stațiilor vor fi pe domeniul public, iar în niciunul dintre documentele licitației, nu se detaliază vreo impunere, constrângere legată de dimensiunile locului de amplasament care să aibă un impact semnificativ în stabilirea fixă și precisă a dimensiunilor impuse.

Consideră că specificațiile de dimensiune, gabarit, nu reprezintă cerințe de performanță sau tehnice a stațiilor ce se doresc a fi achiziționate, astfel cum statuează prevederile art. 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016 că trebuie elaborate specificațiile tehnice, ci descriu caracteristici constructive, contravenind, prin urmare, dispozițiilor art. 156 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Având în vedere cele prezentate solicită să se elimine toate cerințele în ceea ce privesc dimensiuni, greutate, ținând cont de faptul că

specificațiile tehnice nu ar trebui să poată fi stabilite în mod arbitrar de către autoritățile contractante, acestea trebuind să reflecte nevoile concrete ale acestora.

2.b) Solicită eliminarea oricărei specificații tehnice constructive particulară unui anumit producător, specificații tehnice ce țin de materialul din care este fabricată stația sau să accepte și alte materiale care asigură o protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55, respectiv oțelul galvanizat.

Referitor la materialul din care sunt confecționate stațiile de încărcare:

„structura din aluminiu, carcasa de oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic”.

Stațiile sale au o structură din oțel galvanizat iar carcasa este din oțel galvanizat vopsită în câmp electrostatic. Susține că, prin introducerea structurii din aluminiu, îi este limitat accesul la licitație. Atâta timp cât carcasa stației corespunde din punct de vedere tehnic standardului IK 10 și IP54, o supra specificare a anumitor caracteristici nu face decât să limiteze accesul furnizorilor la această licitație.

În opinia sa, stațiile trebuie să fie confecționate dintr-un material care să asigure o protecție la impact IK10 și o protecție minimă de IP55 deci materialul din care sunt fabricate trebuie să treacă aceste teste. Oricare ar fi materialele de fabricație, dacă stațiile corespund unei protecții la intemperii min IP 54 și vandalism IK10, acestea sunt conforme cu standardele relevante.

Specificațiile de material nu reprezintă cerințe de performanță sau funcționare a stațiilor ce se doresc a fi achiziționate, astfel cum statuează prevederile art. 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016 că trebuie elaborate specificațiile tehnice, ci descriu caracteristici constructive, contravenind, prin urmare, dispozițiilor art. 156 alin. [2) din Legea nr. 98/2016.

Solicită autorității contractante să se limiteze doar la formularea acelor specificații tehnice prin care să fie descrisă obiectiv necesitatea sa, astfel încât să nu fie restricționată concurența prin includerea unui detaliu constructiv în caietul de sarcini.

În concluzie solicită Consiliului să înlăture din caietul de sarcini specificațiile de material sau să accepte și oțelul galvanizat ca și material de construcție a stațiilor de încărcare.

3. Solicită autorității modificarea specificațiilor stațiilor de încărcare astfel încât să respecte standardul de tensiuni din România.

Contestatorul arată că în specificațiile tehnice a stațiilor de încărcare se face referire la tensiunea de alimentare maximă astfel:

„Tensiunea de alimentare maximă admisă: 400V”.

Având în vedere ca tensiunea maximă a rețelei de joasă tensiune în România după standardele de țară este de $400V \pm 10\%$ rezultă că tensiunea maximă este de 440V ca.

4. Solicită eliminarea specificației display-ului TFT sau adăugarea de display-uri echivalente, respectiv: LCD sau LED.

În specificațiile tehnice este trecut ca displayul stațiilor să fie TFT:

„Echipata cu display TFT...”

Având în vedere că în acest moment există display-uri mult mai performante cum ar fi LCD și LED, această constrângere în utilizarea doar a displayului TFT este din nou o cerință abuzivă.

5. Solicită autorității contractante modificarea standardului de rezistență a afișajului la standardul IK10 dovedit cu rapoarte de testare pentru toate modelele de stații.

Gradul de rezistență la impact se împarte în clase de rezistență, clasa antivandal făcând parte echipamentele care depășesc IK10.

În același timp arată că la ambele stații de încărcare este cerința:

„Rezistența antivandal: IK10, IK08 display”.

Contestatorul arată că nivelul unui echipament de rezistență la impact este dată de valoarea maximă comună a tuturor componentelor principale a echipamentului. În acest caz se solicită IK 10 și IK08 pentru display. Susține că echipamentul nu poate avea gradul de impact IK 10 atâta timp cât display-ul are gradul IK08.

De asemenea arată că prin specificațiile tehnice a displayului se cere ca acesta să fie „ANTIVANDAL”

În alta ordine de idei, arată că standardul de IK08 este un standard impropriu echipamentelor montate în mediu public nefiind un nivel „ANTIVANDAL” rezistența sa la impact fiind scăzută.

Pentru ca echipamentele să dețină standardul agreat IK10, solicită modificarea standardului de impact al displayului la același grad cu carcasa adică IK 10.

6. Solicită autorității contractante să explice exact ce înțelege prin „posibilitate de a instala o aplicație de management și plată” și cum se poate asuma această cerință abuzivă, sau în caz contrar solicită eliminarea ei.

Astfel, arată că în caietul de sarcini pag. 7, pag 9, sunt specificate următoarele:

„Stațiile vor fi livrate cu posibilitatea de a instala o aplicație de management și plată, aplicație care va putea administra un număr nelimitat de stații ale beneficiarului”.

Cu privire la acest aspect arată că stațiile de încărcare funcționează de sine stătătoare. Pentru utilizarea lor în rețea nu este necesară instalarea vreunei aplicații în stația de încărcare. Prin simpla deținere a protocolului OCPP 1.6J stația poate comunica cu orice soft de back-end (aplicație de management și plată) compatibil cu acest protocol de comunicare. Deci cererea autorității este confuză și duce la interpretarea greșită tehnică a cerințelor.

Prin urmare susține că stațiile de încărcare nu trebuie să aibă nici o posibilitate de instalare a vreunei aplicații. Conectarea la o aplicație se

face prin OCPP standard de comunicație cerut prin caietul de sarcini OCPP 1.6J.

7. Solicită autorității contractante să explice exact ce înțelege prin ambiguitatea „posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar”, sau, în caz contrar, solicită eliminarea ei.

În caietul de sarcini pag. 7, pag 9, sunt specificate următoarele:

„Stațiile vor avea posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar”.

Având în vedere că integrarea unui sistem de plată directă prin POS nu ține doar de montajul unui echipament POS, ci de dezvoltare de soft și implementarea de soft-uri ce lucrează în concordanță cu sistemele de monitorizare și cu o casă de marcat fiscală (conform legilor fiscale actuale), solicită să se specifice detaliat ce înțelege prin „posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar”.

Având în vedere cele de mai sus și analizând proiectul de execuție, contestatorul susține că în proiect este prevăzut inclusiv montarea unui sistem de plată POS.

Având în vedere că în România în acest moment legea fiscală obligă eliberarea de bon fiscal pentru orice plată cu POS solicită să se specifice dacă cerința din proiect, care nu a preluat-o în caietul de sarcini, rămâne sau nu ca și o cerință tehnică a stației de încărcare.

8. Solicită eliminarea oricăror referințe la platforma de operare/administrare software care favorizează direct elaboratorul proiectului tehnic de față: SRL sau afiliați/asociați/ parteneri ai săi.

În specificațiile tehnice, se face referire la faptul că:

„Stația va fi echipată și va avea instalată platforma de operare/administrare prin care autoritatea contractantă să poată gestiona stațiile de încărcare...”.

Contestatorul precizează că la o analiză foarte sumară a softului și a specificațiilor se vede că de fapt autoritatea contractantă și-a ales deja furnizorul în persoana operatorului economic care deține platforma de monitorizare EV CONNECT care îndeplinește toate cerințele autorității contractante din punct de vedere software solicitat, și care participă la licitații cu elaboratorul proiectului tehnic SRL.

Consideră că inclusiv specificațiile tehnice ale stațiilor de încărcare duc spre aceeași companie care se pare că are intrare la mai multe UAT-uri prin SF-urile făcute de terți consultanți/ sau SF-uri/proiecte tehnice proprii, având în vedere că mai multe caiete de sarcini (identice) au apărut în ultima vreme în spațiul de achiziție a stațiilor de încărcare.

În opinia sa, autoritatea contractantă ar trebui să elimine din acest contract, operarea stațiilor de reîncărcare, și să asigure organizarea unei proceduri în baza Legii nr. 100/2016 pentru delegarea gestiunii stațiilor de încărcare. Autoritatea contractantă, în cazul în care avea în vedere atribuirea unui contract complex pe termen lung (în cazul prezent, 60 de

luni), care să cuprindă fie executarea de lucrări și operarea rezultatului lucrărilor, fie prestarea, gestionarea și operarea de servicii, trebuia să ia în considerare și operațiunea de delegare a gestiunii stațiilor de încărcare.

Solicită autorității să explice cum va putea să presteze servicii generatoare de venituri fără niciun angajament legal.

Susține că, în acest moment, ...SRL, elaboratorul proiectului tehnic din prezenta procedură, împreună cu cunoscută și sub numele de EV Connect a introdus în majoritatea caietelor de sarcini ideea prin care stațiile trebuie să aibă „instalată platforma de operare/ administrare”. În opinia sa nimic mai greșit și incorect. Stațiile de încărcare nu trebuie să aibă nici o platformă de administrare instalată. Stațiile de încărcare dețin un protocol prin intermediul căruia aceste stații comunică cu o astfel de platformă. Acest protocol este cerut și în specificațiile acestor stații fiind cunoscut sub numele de OCPP.

Afirmă faptul că prin introducerea acestei cerințe, prin impunerea ca autoritatea să administreze aceste stații (în condițiile în care autoritatea nu este un operator public de stații de încărcare), și prin introducerea de cerințe exagerat de specifice, nu face altceva decât să ghideze licitația spre compania câștigătoare SRL + Ev Connect (.....) companii ce dețin atât stațiile cu specificațiile cerute cât și sistemul de monitorizare cerut.

În alta ordine de idei arată că această licitație are ca scop declarat următoarele:

„furnizarea, instalarea, instalarea și punerea în funcțiune a 8 stații de reîncărcare pentru vehiculele electrice”.

Susține că nu se specifică în nici un loc că scopul licitației este de achiziționare a unui soft de management a stațiilor de încărcare prin care autoritatea să facă gestionarea acestor stații și a altora pe care le va achiziționa în viitor. În același timp costul unui soft de gestionare la care autoritatea să-și poată singură gestiona stațiile are un cost de sute de mii de Euro.

Prin descrierea softului în cele mai amănunțite detalii se consideră că autoritatea dorește dezvoltarea unui soft de monitorizare după cerințele ei, dezvoltare a căruia soft are o valoare mult mai mare decât întreaga valoare a licitației sau achiziția mascată a dreptului de utilizare a softului care întâmplător sau nu este deținut de aceste două companii și au exact aceste specificații tehnice.

Contestatorul precizează că în general această companie AGO PROIECT a încercat să impună pe piață o soluție de monitorizare de tip „white label” prin care autoritatea să își gestioneze independent stațiile de încărcare, soft care să aibă exact specificațiile cerute în acest caiet de sarcini.

În acest sens arată că cerința autorității contractante, potrivit caietului de sarcini, este ofertarea unei aplicații de tip „white label” , chiar dacă autoritatea nu folosește această sintagmă, nu are nicio legătură cu denumirea „Licență soft funcționare stații”.

Prin acordarea dreptului de utilizare a acestei aplicații, consideră că se maschează de fapt un serviciu de monitorizare [un contract de servicii] a stațiilor într-un contract de achiziție, fapt total ilegal.

Autoritatea, nefiind un operator public de stații de încărcare, are posibilitatea legală să contracteze prin achiziție directă sau prin licitație publică, după achiziția stațiilor de încărcare, o companie ce deține un astfel de dispecerat și care să ofere acest serviciu public de gestionare a stațiilor de încărcare. Consideră că este total ilegală încercarea de a masca achiziția/utilizarea unui soft de monitorizare printr-o licitație de achiziție a unor echipamente.

Achiziția/montarea și punerea în funcțiune a stațiilor de încărcare nu are nici o legătură cu softul de gestionare, acest lucru fiind încă un exemplu că firma proiectantă AGO Proiect încearcă să restrângă participarea la această licitație prin introducerea de softuri cu caracteristici extrem de detaliate, softuri pe care autoritatea are posibilitatea să le achiziționeze separat, așa cum au procedat toate UAT-urile (mai puțin cele la care aceste specificații nu au fost contestate și eliminate cum ar fi, Iași etc.) respectiv, au contractat ulterior achiziției un operator public care să preia și să opereze stațiile la nivel național.

Prin introducerea de softuri personalizate gestionate de către autoritatea contractanta care deține 3-4 stații de încărcare, nu se obține altceva decât izolarea clienților stațiilor de încărcare care deja au conturi în rețelele de încărcare naționale și internaționale, și scăderea vizibilității acestor stații de încărcare, aceasta ducând la eliminarea sau minimizarea scopului achiziției. Prin directivele Comunității Europene se încearcă exact contrarul acestui fapt, prin introducerea obligativității plății cu cardul (pe care autoritatea nu o cere în mod obligatoriu și o vede doar ca o posibilitate de extindere) și reducerea numărului de aplicații pe care un utilizator trebuie să le dețină pentru a putea încărca.

În concluzie, susține că impunerea instalării pe stație a unui soft (aplicație/platformă) de administrare este imposibilă tehnic, stațiile de încărcare neavând posibilitatea instalării unui astfel de soft „în echiparea ei” aceste cerințe fiind ilegale și discriminatorii atâta timp cât prin proiect se decontează cheltuieli eligibile de achiziție a stațiilor de încărcare iar prin licitație se dorește achiziționarea stațiilor de încărcare nu a platformelor de administrare.

În opinia sa este ușor de înțeles că o aplicație software are anumite cerințe de primire date (protocoale de comunicație, format date, conținut date, etc), de procesare date și de analiză. Cu alte cuvinte, aplicația are un cod sursa și instrucțiuni de compatibilizare. Or, în condițiile în care

aceste cerințe și protocoale nu sunt cunoscute, singurii operatori economici care pot participa sunt cei ce dețin aceste informații - adică în cazul de față EV Connect România - Denumirea societății: SRL sau afiliați/asociați/ parteneri ai săi.

Prin urmare solicită:

- Fie să publice codul sursă a întregii aplicații EVCharge, împreună cu instrucțiunile/manualul de compatibilizare hardware și software, scheme logice de asigurare a corelației între hardware-ul stației și cerințele aplicației. În lipsa acestor informații, consideră că procedura este complet restrictivă și direcționată abuziv către un singur potențial operator economic.

- Fie să renunțe la această cerință.

Din fabricație, toate stațiile de încărcare autovehicule electrice sunt funcționale pe baza unei soluții software deja instalate de către fabricant, fără a fi neapărat necesară o platforma software dedicată; toate stațiile de încărcare funcționează în mod independent de orice aplicație software de monitorizare, putând fi operate într-un regim local.

Stația nu are nevoie de nici o aplicație software de monitorizare pentru a funcționa. Ea comunică prin protocolul OCPP 1,6J pe care este obligată să îl dețină cu o platformă unde transmite toate informațiile necesare monitorizării și monetizării încărcărilor.

Solicită obligarea autorității contractante de a elimina impunerea instalării ilegale și abuzive a unei platforme de administrare și monitorizare a stațiilor de încărcare și eliminarea din caietul de sarcini a oricărei referințe la aceasta.

Astfel că solicită ca, în raport de argumentele care au fost expuse mai sus, să se dispună următoarele:

A. În temeiul art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, respectiv obligarea autorității contractante să elimine/modifice caracteristicile tehnice contestate:

1. Solicită revizuirea caietului de sarcini cu specificații corecte a stațiilor de încărcare conform cerințelor explicate din ghidul de finanțare,

2. Solicită eliminarea tuturor caracteristicilor de gabarit, dimensiuni, greutate, material,

3. Solicită autorității modificarea specificațiilor stațiilor de încărcare astfel încât să respecte standardul de tensiuni din România,

4. Solicită eliminarea specificației display-ului TFT sau adăugarea de display-uri echivalente, respectiv: LCD sau LED,

5. Solicită autorității contractante modificarea standardului de rezistență a afișajului la standardul IK10 dovedit cu rapoarte de testare pentru toate modelele de stații.

6. Solicită autorității contractante să explice exact ce înțelege prin „posibilitate de a instala o aplicație de management și plată” și cum se poate asuma această cerință abuzivă, sau în caz contrar solicită eliminarea ei.

7. Solicită autorității contractante să explice exact ce înțelege prin ambiguitatea „posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar” sau în caz contrar solicită eliminarea ei.

8. Solicită eliminarea oricăror referințe la platforma de operare/administrare software care favorizează direct elaboratorul proiectului tehnic de față: SRL sau afiliați/asociați/ parteneri ai săi.

În drept: Legea nr. 98/2016, HG nr. 395/2016, Legea 101/2016, precum și prevederile legale menționate în cuprinsul contestației.

Prin adresa nr. 3650/08.07.2024, înregistrată la CNSC sub nr. 43262/09.07.2024 autoritatea contractantă transmite punctul său de vedere cu privire la contestație solicitând respingerea acesteia ca nefondată.

2.1. Specificațiile stațiilor de încărcare.

Autoritatea contractantă precizează că, în cadrul procesului de achiziție publică, obiectul contractului este stabilit de către entitatea achizitoare, adică instituția publică sau organizația guvernamentală care inițiază și gestionează procedura de achiziție. Această entitate este responsabilă pentru definirea clară și precisă a nevoilor și specificațiilor produselor, lucrărilor sau serviciilor care urmează să fie achiziționate, bazându-se pe cerințele și obiectivele sale.

În acest sens arată că în cadrul proiectului tehnic s-a ținut cont de prevederile/cerințele ghidului de finanțare care impun o serie de cerințe minime acceptate. Astfel, cerințele ghidului sunt următoarele:

- Stațiile vor avea minim două puncte de reîncărcare,
- Un punct de reîncărcare va permite încărcarea în curent continuu la o putere > 50 kW și un punct de reîncărcare permite încărcarea în curent alternativ la o putere > 22 kW a vehiculelor electrice,
- Stația de reîncărcare va permite încărcarea simultană la puterile declarate,
- Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cel puțin cu prize și conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din standardul SR EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și cu conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din standardul SR EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu,
- Se asigură un minim de locuri de parcare cel puțin egal cu numărul punctelor de reîncărcare aferente stațiilor solicitate.

Autoritatea contractantă susține că, punând cap la cap toate aceste cerințe și disponibilitatea fizică din teren de a instala aceste stații, au rezultat soluții cu câte 2 conectori de încărcare, excepție făcând stația care trebuie să asigure și încărcarea multistandard.

Referitor la caietul de sarcini care se solicită a fi revizuit, susține că are la bază documentația tehnică (studiu de fezabilitate, DTAC, proiect tehnic) care a fost aprobată de finanțator. În acest caz consideră că este foarte clar că prin aprobarea finanțării, Administrația Fondului de Mediu a

declarat acest proiect eligibil ceea ce înseamnă că respectă cerințele impuse.

În opinia sa, criticile contestatorului față de acest aspect nu sunt fondate, fiind mai mult decât evident faptul că la configurarea specificațiilor tehnice ale stațiilor de încărcare s-a ținut cont de cerințele Ghidului de finanțare.

2.2. Autoritatea contractantă consideră că specificațiile privind gabaritul, greutatea, material nu sunt abuzive.

Solicită a se observa că a stabilit dimensiunile cu caracter maximal, iar nu dimensiuni fixe și precise, astfel cum în mod nejustificat afirmă contestatorul. Faptul că cerința din documentația de atribuire nu poate fi respectată de un anumit produs nu conferă în mod automat acelei cerințe caracter restrictiv. Era de datoria contestatorului să demonstreze că această cerință nu poate fi îndeplinită decât de un anumit producător. Altfel, în lipsa unor elemente concrete care să ateste caracterul restrictiv al cerinței, mai ales că sarcina probei revine celui ce reclamă (actor incubit probatio), apreciază că nu se impune modificarea cerinței.

Contestatorul nu probează faptul că cerințele, astfel cum sunt stabilite, cu caracter maximal, iar nu fixe, ar tinde înspre restricționarea accesului, ci doar face afirmații generale.

Autoritatea contractantă arată că la pagina 6 din caietul de sarcini s-a prevăzut faptul că stațiile vor fi amplasate pe domeniul public, însă există o limitare de suprafață, contrar afirmațiilor contestatorului. Spre exemplu:

„5. Stația de reîncărcare SR5: în localitatea Santaul Mare, în parcare de la Casa de Cultură, pe terenul cu nr. cadastral 5S167, în parcare existentă, având alocate două locuri de parcare, suprafața de teren ocupată este de 25 mp Coordonate geografice: 47°10'11.80N, 21°50 '16.84E”.

Așadar, suprafața disponibilă pentru stație și cele două locuri de parcare este de 25 mp. Având în vedere dimensiunile autovehiculelor, spațiul disponibil pentru manevră și spațiul efectiv de parcare, s-au solicitat stații care au dimensiuni de gabarit reduse pentru a permite accesul și parcare în siguranță.

Având în vedere structura geologică a solului în zona fundațiile stațiilor au fost dimensionate având în vedere anumite greutăți maxime pentru fiecare tip de stație. Din acest motiv valorile trecute în fișele tehnice sunt valori maxime admise. Așa cum a arătat și mai sus valoarea nu este restrictivă deoarece în documentație este trecut un maximal și nu o valoare fixă.

Autoritatea precizează că specificațiile tehnice stabilite în proiect au la bază calcule executate de persoane de specialitate și țin cont de realitatea din teren și nu sunt stabilite în mod arbitrar de către un vânzător de produse. Având în vedere aceste aspecte, solicită să se

constate lipsa de fundament a criticilor formulate de contestator cu privire la specificațiile tehnice ale stațiilor.

Legat de cerința privitoare la materialul din care este realizată structura stațiilor, autoritatea consideră că afirmația de limitare a furnizorilor este și aceasta nefondată. Utilizarea oțelului galvanizat în realizarea structurii are ca efect creșterea greutateii stației. Astfel greutatea produsului crește depășind limitele maxime impuse în documentația de atribuire. Utilizarea unor materiale cu caracteristici tehnice superioare nu reprezintă o cerință restrictivă pentru ofertanți.

Solicită pe cale de consecință respingerea criticii în privința cerințelor impuse în caietul de sarcini.

2.3. Autoritatea contractantă precizează că se modifică cerința privind tensiunea de alimentare maximă admisă după cum urmează:

„Tensiunea nominală standard admisă pentru rețelele electrice trifazate deci și pentru alimentarea stațiilor este de 400V între faze și 230V între fază și neutru, cu variații admise în limitele specificate de normativ. Limite admise: tensiunea contractuală U_c situată în plaja $\pm 5\%$ față de tensiunea nominală”.

2.4. Cerința privind display-ul TFT.

Autoritatea arată că contestatorul afirmă că solicitarea unui display TFT este abuzivă, însă nu ține seama de întreaga cerință formulată în documentația de atribuire.

Astfel, susține că acesta prezintă Consiliului alte două variante care consideră că pot fi folosite încercând inducerea în eroare a evaluatorilor.

Arată că cerința completă este: „Echipată cu display TFT-Touch screen antivandal minim 7 inch”, așadar ecranul solicitat trebuie să fie un ecran touch-screen ceea ce nu se poate obține printr-un simplu display LCD sau LED așa cum solicită contestatorul.

În această situație consideră că nu se confruntă cu o cerință abuzivă ci cu o încercare a contestatorului de a induce în eroare Consiliul, desprinzând din context cerința documentației de atribuire.

2.5. Modificarea standardului de rezistență a afișajului.

Precizează că gradul de protecție Ik antivandal nu este definit ca un termen specific în standardele oficiale, dar se referă de obicei la nivelele superioare ale scalei IK, minim IK08, care indică o rezistență mare la impact mecanic.

Gradul de protecție IK este definit în standardul IEC 62262 (EN 62262), care este un standard internațional ce descrie metodologia de testare și clasificarea protecției echipamentelor împotriva impacturilor mecanice externe. Antivandal nu este un termen oficial din standardele IEC, dar este utilizat pe scară largă în industrie pentru a descrie echipamentele cu gradul de protecție ridicat datorită rezistenței lor ridicate la impact.

Totodată, susține că în alegerea gradului de protecție se recomandă proiectanților/beneficiarilor să țină cont de zona în care va fi folosit

echipamentul, dimensiunile acestuia și riscul de a fi lovit voit sau accidental.

IK08: Protecție împotriva unui impact de 5 jouli (echivalent cu o masă de 1,7 kg căzând de la 29,5 cm).

IK10: Protecție împotriva unui impact de 20 jouli (echivalent cu o masă de 5 kg căzând de la 40 cm).

De asemenea precizează că în alegerea gradului de protecție IK s-a ținut cont de faptul că stațiile sunt amplasate în locuri publice iluminate, supravegheate, în unele locuri cu pază, și risc de vandalizare scăzut. În cazul carcasei stației s-a luat în calcul riscul de lovire accidentală (eroare de parcare, intemperii, etc) și s-a ales un grad de protecție IK 10 în timp ce riscul ca un ecran cu dimensiunea de 7" să fie lovit accidental este foarte scăzută și s-a optat pentru un grad de protecție IK 08.

În plus în opinia sa, este foarte interesant cum contestatorul solicită impunerea unei cerințe care pentru alți producători poate fi considerată restrictivă, pentru a-și crea un avantaj în ofertare, în condițiile în care la restul punctelor solicită eliminarea cerințelor care nu o avantajează. În concluzie solicită Consiliului să respingă cererea contestatorului, despre care susține că nu aduce un avantaj real autorității.

2.6. Aplicație de management și plată.

Contrar afirmației contestatorului, administrarea și efectuarea plăților nu se poate realiza prin simpla deținere a protocolului OCPP, nu conferă utilizatorului posibilitatea de administrare de la distanță sau de integrare a unui sistem de plată.

Susține că este ca atunci când are un telefon cu sistem/protocol Android, dar nu are instalate aplicații pe telefon. În lipsa aplicației specifice protocolul devine inutil. Așadar pentru a putea administra stația este nevoie ca stațiile să permită/admită instalarea aplicației/aplicațiilor necesare operării.

Protocolul OCPP nu face altceva decât permite comunicarea între aplicație și partea soft și hardware a stației, astfel încât numai echiparea stației cu acest protocol este insuficientă. În consecință consideră că este necesară îndeplinirea cerinței și solicită respingerea solicitării contestatorului.

2.7. Posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar.

Autoritatea precizează că la dotarea stațiilor cu sistem POS trebuie avută în vedere și situația utilizatorilor care nu încarcă periodic la respectiva stație sau care nu doresc stocarea datelor cardului bancar într-o aplicație. Și, chiar dacă ar stoca datele cardului său bancar în aplicație, utilizatorul trebuie să păstreze posibilitatea de a putea achita și cu un alt card bancar, limitarea posibilității de plată la un singur card fiind de natură a cauza multiple inconveniente utilizatorilor (ex: lipsă fonduri pe cardul respectiv la acel moment, erori bancare în procesarea

plății etc). Pe de altă parte, deși utilizarea unei aplicații mobile pare a fi o soluție practică, lasă locul apariției unor situații care fac imposibilă plata. Spre exemplu, în cazul unui telefon cu bateria descărcată, sau lipsa acoperiri GSM în zonă plata prin aplicație nu poate fi efectuată.

Având în vedere situațiile neplăcute care pot apărea, autoritatea dorește să se asigure că în cazul în care plățile prin aplicație nu pot fi realizate în mod frecvent, să se poată implementa o soluție alternativă (plată prin POS).

Din nou, consideră că nici în legătură cu acest aspect nu este probat caracterul restrictiv al cerinței, ci sunt simple afirmații și nemulțumiri ale operatorului. Este de fapt o solicitare de clarificare din partea acestuia și nu o cerință contestată. Nu întâlnește în această solicitare o motivare care ar duce la justificarea eliminării ei.

2.8. Solicitarea privind eliminarea referințelor la platforma de operare/administrare.

Arătând rolul entității achizitoare în stabilirea obiectului contractului, autoritatea arată că stabilirea obiectului unui contract de achiziție publică este un proces complex care necesită o înțelegere profundă a nevoilor entității, precum și cunoștințe solide despre piață și despre legislația aplicabilă în domeniul achizițiilor publice.

Astfel cerința contestatorului ca să fie eliminate softul și aplicația de administrare/operare pentru că acestea nu fac parte din obiectul contractului de achiziție, în opinia sa este forțată și fără un fundament legal. Momentul în care autoritatea alege să achiziționeze un produs și/sau un serviciu nu poate fi decis de orice ofertant. Autoritatea alege dacă achiziționează produsul împreună cu serviciul de operare al acestuia sau separat.

Autoritatea susține că monitorizarea de la distanță a funcționării stației precum și plata serviciilor de încărcare nu se poate realiza fără existența unei platforme de operare/administrare. Așa cum a arătat și mai sus, simpla echipare a stației cu protocol OCPP nu este suficientă pentru operarea și managementul de la distanță a stației. Astfel autoritatea consideră că este îndreptățită prin identificarea acestei nevoi să introducă în obiectul contractului softul/aplicația de administrare/operare. Autoritatea poate angaja din bugetul propriu cheltuieli neeligibile prin finanțare, dacă consideră necesar acest lucru. Subliniază faptul că societatea contestatoare nu solicită modificarea cerințelor tehnice aferente softului/ aplicației ci eliminarea achiziției platformei de administrare, lucru despre care susține că nu este posibil din motivele menționate anterior.

În opinia sa, solicitarea nu poate fi considerată restrictivă atât timp cât în România există un număr suficient de mare de aplicații/platforme care realizează serviciile solicitate. Astfel, pe lângă aplicația menționată de contestator pe piață mai există: Plugpoint, EnelX Way, Elmotion, Next Gen, E-fusion și exemplele pot continua.

Analizând site-ul de promovare al contestatorului observă că și aceasta utilizează aplicația Plug Point, ceea ce îi arată că nu se află în imposibilitatea de a realiza o ofertă și îi demonstrează o dată în plus că simpla echipare cu OCPP nu este suficientă pentru dezvoltarea unei infrastructuri de încărcare.

Contestatorul nu demonstrează care sunt acele cerințe pe care le consideră restrictive și face referire la aplicații de tip „white label” în situația în care nu există o cerință în această direcție, nici măcar sugerată printr-una din solicitările fișei tehnice.

De asemenea susține că solicitarea de publicare a codului sursă pentru aplicație este copilărească și o face să creadă că persoana care a redactat contestația nu știe despre ce vorbește. „Codul sursă este baza din care un program sau o aplicație este compilată sau interpretată pentru a rula pe un computer sau alt dispozitiv. Caracteristici ale codului sursă:

Limbaaj de Programare: Codul sursă este scris într-un limbaj de programare, cum ar fi Python, Java, C ++, JavaScript, etc. Fiecare limbaj de programare are propria sa sintaxă și set de reguli. Instrucțiuni: Acesta conține instrucțiuni care dictează modul în care software-ul trebuie să se comporte în diferite situații. Aceste instrucțiuni includ operațiuni matematice, manipularea datelor, controlul fluxului programului, interacțiuni cu utilizatorul și altele.

Comentarii: Comentariile sunt explicații incluse în cod pentru a ajuta programatorii să înțeleagă mai bine ce face fiecare parte a codului. Ele sunt ignorate de compilator sau interpret. Structura: Codul sursă este organizat în moduri logice, cum ar fi funcții, clase, module sau biblioteci, pentru a permite gestionarea și dezvoltarea eficientă a aplicației.

Controlul Versiunii: Codul sursă este adesea gestionat cu ajutorul unui sistem de control al versiunilor (cum ar fi Git), care permite programatorilor să urmărească modificările, să colaboreze cu alții și să revină la versiunile anterioare dacă este necesar”.

Așadar codul sursă este proprietatea celui care furnizează aplicația, deci nu al autorității astfel încât nu există posibilitatea de a fi pus la dispoziție acest cod chiar dacă autoritatea ar dori acest lucru.

În opinia sa solicitarea contestatorului nu ține cont de prevederile legale, atât în ceea ce privește pretinsul caracter restrictiv și cu atât mai mult în ceea ce privește codul sursă, motiv pentru care solicită respingerea ei.

În concluzie, pentru toate argumentele pe care le-a expus mai sus, solicită Consiliului să respingă contestația.

Prin adresa nr. 154/11.07.2024, înregistrată la CNSC sub nr. 43975/11.07.2024, contestatorul transmite răspuns la punctul de vedere al autorității contractante.

Contestatorul precizează că își menținem contestația formulată, pentru următoarele considerente:

Față de aspectele contestate, arată că prin adresa nr. 3650/08.07.2024, cuprinzând Măsurile de remediere, ... comunică următoarele:

Referitor la cererea sa de la punctul 1. „Solicităm revizuirea caietului de sarcini cu specificații corecte a stațiilor de încărcare conform cerințelor explicate din ghidul de finanțare” – autoritatea precizează că nu se remediază.

Așa cum a specificat clar în contestația depusă, contestatorul susține că nu s-a referit la PNRR ci foarte clar a exprimat cerința conform ghidului AFM la articolul 8 alineatul 3, unde se face referire la configurația stațiilor după cum urmează:

„(3) Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cel puțin cu prize și conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din standardul SR EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și cu conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din standardul SR EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu”.

Susține că, prin acest articol, se precizează foarte clar că este vorba de „conectori” (pluralul cuvântului conector, adică minim doi) și nu conector așa cum a solicitat în caietul de sarcini autoritatea.

De asemenea arată că la articolul 5 din ghidul de finanțare se precizează următoarele:

„(5) În limitele prevăzute la art. 7 alin. (2), în cadrul unui proiect pot fi finanțate mai multe stații de reîncărcare, cu condiția ca cel puțin una dintre ele să asigure, pe lângă încărcarea în curent alternativ, și încărcarea multistandard în curent continuu”.

În concluzie, arată că potrivit ghidului de finanțare, este obligatoriu ca minim o stație să îndeplinească încărcarea multistandard (adică mai multe standarde) în acest caz CCS2 și un alt standard de încărcare în DC care în cazul de față este CHAdeMO iar celelalte stații trebuie să aibă „conectori” adică minim 2 conectori în standardul european CCS2 și cu siguranță nu un conector.

Invocarea faptului că acest proiect a fost declarat eligibil și concluzia personală a autorității contractante că acest lucru înseamnă că respectă cerințele impuse de ghid AFM, este în opinia sa eronată.

Deoarece ghidul de finanțare este punctul de plecare a acestui proiect AFM, iar limba română este cunoscută atât de autoritatea contractantă cât și de proiectant, contestatorul susține că în solicitarea sa sunt specificate foarte clar motivele pentru care doar una dintre stațiile de încărcare solicitate respectă cerințele ghidului de finanțare.

Referitor la cererea sa de la punctul 2. „Solicităm eliminarea tuturor caracteristicilor de gabarit, dimensiuni, greutate, material” - autoritatea precizează că nu se remediază.

În opinia contestatorului, caracteristicile constructive ale unui produs ce diferă de la un producător la altul nu pot fi determinante în alegerea unui produs. Cu atât mai mult în momentul în care se limitează dimensiunea și greutatea fără a explica foarte clar motivele impunerii de greutate și dimensiuni.

Analizând proiectul de execuție, față de afirmația autorității:

„5. Stația de reîncărcare SR5: în localitatea Santaul Mare, în parcare de la Casa de Cultură, pe terenul cu nr. cadastral 5S167, în parcare existentă, având alocate două locuri de parcare, suprafața de teren ocupată este de 25 mp Coordonate geografice: 47°10'11.80N, 21°50 '16.84E”,

respectiv „suprafața de teren ocupată este de 25 mp”, contestatorul susține că se referă la locurile de parcare și nu la amplasamentul stațiilor de încărcare, prin această explicație încercând să inducă în eroare CNSC.

Așa cum se observa din documentul Proiect tehnic2.pdf, la pag. 15, 16, 17 și la pag. 26, stațiile de încărcare nu sunt poziționate pe cele două locuri de parcare ce ocupă o suprafață de 25mp, ci în afara lor deci nu se pune problema limitării spațiului din cauza suprafeței parcarilor. La toate spațiile proiectate parcarile duble au suprafața de 25mp adică respectă normativul deci nu se pune problema limitării spațiului conform proiectului de execuție și a caietului de sarcini. Amplasamentul lor este la capătul parcarilor, distanța dintre stații este de cel puțin 3 m, deci impunerea unor lățimi ale stațiilor de maxim 700mm este clar o măsură strict în scopul de a restricționa participarea la această licitație.

În ceea ce privește adâncimea stațiilor, nu poate să nu observe că pentru același amplasament localizat în localitatea Santion, în vecinătatea terenului de fotbal, pe terenul cu nr. cadastral 65222, autoritatea contractantă impune 2 maxime: maxim 500mm, maxim 550mm.

În ceea ce privește înălțimea stațiilor, consideră că nu există nicio justificare în impunerea unei dimensiuni maxime, deoarece deasupra stațiilor de încărcare nu se mai adaugă nimic care să limiteze înălțimea.

Susține că aceeași observație se impune și în ceea ce privește înălțimea, pentru același amplasament localizat în localitatea Santion, în vecinătatea terenului de fotbal, pe terenul cu nr. cadastral 65222, autoritatea contractantă impune 2 maxime: maxim 1750mm, maxim 1800mm.

Referitor la greutatea stațiilor, autoritatea afirmă că structura geologică a solului din zona impune greutăți maxime a stațiilor.

Potrivit caietului de sarcini:

- Pentru stațiile de reîncărcare SRI, SR2, SR4, SR5, SR6, SR7, SR8 se impune:

- o Dimensiuni maxime: 700x240x1750mm

- o Greutate maxima: 244 kg.

- Pentru stația de reîncărcare SR3 se impune:
 - o Dimensiuni maxime: 700x550x1800mm
 - o Greutate maxima: 257 kg.

Aceeași observație și în ceea ce privește greutatea, pentru același amplasament localizat în localitatea Santion, în vecinătatea terenului de fotbal, pe terenul cu nr. cadastral 65222, autoritatea contractantă impune 2 maxime: maxim 257Kg, maxim 244Kg, în condițiile în care conform planșelor din documentele puse la dispoziție, aceste 2 stații sunt alăturate.

Contestatorul menționează că ar dori să vadă și el studiile geotehnice prin care autoritatea a concis următoarele:

- O limitare la maxim 257Kg - este încărcarea maximă admisibilă în zona în localitatea Santion, în vecinătatea terenului de fotbal, pe terenul cu nr. cadastral 65222, în parcare existentă, conform amplasament stația de reîncărcare SR3.

- O limitare la maxim 244Kg - este încărcarea maximă admisibilă în zonele:

- 1. Stația de reîncărcare SR1: în localitatea Santion, în parcare de lângă Casa de Cultură, pe terenul cu nr. cadastral 65485,
- 2. Stația de reîncărcare SR2: în localitatea Santion, în parcare de lângă Casa de Cultura, pe terenul cu nr. cadastral 65485,
- 4. Stația de reîncărcare SR4: în localitatea Santion, în vecinătatea terenului de fotbal, pe terenul cu nr. cadastral 65222,
- 5. Stația de reîncărcare SR5: în localitatea Santaul Mare, în parcare de la Casa de Cultură, pe terenul cu nr. cadastral 58167,
- 6. Stația de reîncărcare SR6: în localitatea Santaul Mare, în parcare de la Casa de Cultură, pe terenul cu nr. cadastral 58167,
- 7. Stația de reîncărcare SR7: în localitatea, parcare de la sala de sport, pe terenul cu nr. cadastral 65643,
- 8. Stația de reîncărcare SR8: în localitatea, parcare de la sala de sport, pe terenul cu nr. cadastral 65643.

Dacă calculează suprafața stației cu greutatea de 244 Kg de 700mmx240mm adică cca 0.16mp deci o încărcare de cca 1500Kg/mp, află că o mașina cu masa de max. 3500kg care are descărcarea de greutate pe cele 4 roți pe o suprafață de contact de max. 0.0245mp s-ar scufunda în solul localității apăsând cu o greutate de 875 kg pe cei 0.0245mp adică de 35.714 Kg/mp.

Astfel arată că, conform calculului de mai sus, solul (parcare) suportă pe m², 35.714Kg/mp.

Prin urmare, impunerea unei greutăți maxime de câteva sute de kg și mai precis maxim 244Kg, pe motivul structurii geologice este un motiv pueril, praf în ochi, dovedind din nou înclinația autorității spre un anumit tip de stație și același furnizor preferat.

În proiectul tehnic nu se specifică în nici o locație că proiectarea fundației stației a ținut cont de structura geo a pământului în zona

respectivă. Având în vedere că în zona respectivă sunt construcții edilitare care cu siguranță au greutatea mult mai mare decât o stație de încărcare, se întreabă când vor dispărea sau când se vor afunda în sol?

Sintagma „maxim” consideră că este doar un artificiu folosit în aceleași scopuri. Astfel că este destul de evident că răspunsul autorității nu clarifică și nu justifică eliminarea operatorilor economici, producători sau furnizori de stații de încărcare, pe baza unor caracteristici constructive impuse abuziv.

Referitor la cererea sa de la punctul 3. „Solicităm autorității modificarea specificațiilor stațiilor de încărcare astfel încât să respecte standardul de tensiuni din Romania, autoritatea a precizat se remediază.

Referitor la cererea sa de la punctul 4. „Solicităm eliminarea specificației display-ului TFT sau adăugarea de display-uri echivalente, respectiv: LCD sau LED” autoritatea contractantă a precizat nu se remediază.

Cu privire la acest aspect arată că contestația face referire la tipul displayului și nu la faptul că acesta trebuie să aibă o dotare specificată de touch screen. Toate displayurile echivalente solicitate prin contestație pot avea și această facilitate de comandă prin atingere. Contestația sa nu a făcut referire cu privire la înlăturarea acestei caracteristici de „touch screen”.

În vederea înlăturării ambiguității, solicită acceptarea și a altor tipuri de display echivalente TFT touch screen cu LCD/LED touch screen.

Referitor la cererea sa de la punctul 5. „Solicităm Autorității Contractante modificarea standardului de rezistență a afișajului la standardul IK10 dovedit cu rapoarte de testare pentru toate modelele de stații”, autoritatea a precizat nu se remediază.

În acest sens arată că autoritatea are dreptate asupra modului prin care se fac testele de impact dar nu are dreptate referitor la faptul că IK-08 este o rezistență suficientă pentru a fi denumită antivandal. Rezistența la un impact de 5 jouli este echivalentul la energia eliberată de un pumn prin lovire ceea ce nu poate fi catalogat ca fiind antivandal. Autoritatea poate să-și asume riscurile utilizării unor displayuri cu rezistența la impact inferior în detrimentul displayurilor avizate să acopere acest risc.

Nu înțelege acuzația autorității cum că ar solicita cerințe care pentru alți producători pot fi considerate restrictive. Reamintește autorității că această caracteristică este foarte importantă, nu se referă la dimensiuni, greutate, ci tocmai are rolul de protecție antivandal, care a fost solicitat în documentele proceduri.

Referitor la cererea sa de la punctul 6. „Solicităm autorității contractante să explice exact ce înțelege prin „posibilitate de a instala o aplicație de management și plată” și cum se poate asuma această cerință abuzivă, sau în caz contrar solicităm eliminarea ei”, autoritatea a precizat nu se remediază.

Contestatorul susține că autoritatea sau mai bine spus persoana tehnică care a întocmit acest răspuns înțelege foarte bine cererea sa dar încearcă din nou să devieze atenția Consiliului de la adevărata problemă.

Astfel, precizează că orice stație ieșită de pe poarta fabricii, stație ce deține protocolul OCPP are asigurată prin acest protocol interfațarea între toate componentele stației de încărcare și platforma de monitorizare.

Însăși funcționarea acestui protocol conform site-ului oficial <https://openchargealliance.org/protocols/open-charge-point-protocol/> spune că:

„Scopul Open Charge Point Protocol (OCPP) este de a oferi o soluție uniformă pentru metoda de comunicare între punctul de încărcare și sistemul central. Cu acest protocol este posibilă conectarea oricărui sistem central la orice punct de încărcare; indiferent de furnizor. Un standard uniform previne tot felul de probleme de coordonare și prin urmare, reprezintă un avantaj pentru întreaga piață a vehiculelor electrice”.

Deci prin faptul că stația deține acest protocol, asigură fără a mai fi nevoie de a instala pe stație nici un alt soft, sau aplicație, posibilitatea de comunicare este de 100% cu o platformă de monitorizare. Platforma de monitorizare la rândul ei lucrează cu o aplicație software.

Deci din nou, în opinia sa, prin acest răspuns, autoritatea contractantă încearcă inducerea în eroare a Consiliului și a ofertanților impunând și explicând total eronat detaliile tehnice.

Referitor la cererea sa de la punctul 7 „Solicităm autorității contractante să explice exact ce înțelege prin ambiguitatea „posibilitatea de integrare a unui sistem de plată cu POS pentru card bancar sau în caz contrar solicităm eliminarea ei”, autoritatea precizează nu se remediază.

Din nou consideră că autoritatea prin răspunsul ei se prefacă că nu înțelege ceea ce a contestat el.

Conform directivelor Comunității Europene, plata ad-hoc prin card bancar devine obligatorie, dar, respectând codul fiscal românesc, plata cu cardul ad-hoc, trebuie însoțită de dovada fiscală a prestării serviciului.

În acest caz s-a cerut ca stația să aibă posibilitatea de montaj a unui POS. Nu se face referire la modalitatea de integrare și de utilizare a acestui POS având în vedere că acesta va trebui integrat cu stația, cu o aplicație de plată și un eliberator de bon fiscal sau poate cunoaște autoritatea un alt mod legal de a face plăți cu cardul în regim ad-hoc și atunci are nevoie de clarificări referitor la ce înseamnă „posibilitate de integrare”.

Având în vedere că în proiect figurează și că stațiile trebuie să aibă montat POS dorește să i se clarifice care este modalitatea de funcționare legală a acestui POS pentru a ști să-l livreze cu cerința legală a autorității.

Referitor la cererea sa de la punctul 8. „Solicităm eliminarea oricăror referințe la platforma de operare/administrare software care favorizează direct elaboratorul proiectului tehnic de față: SRL sau afiliați/asociați/parteneri ai săi, autoritatea contractantă precizează nu se remediază.

Contestatorul susține că, din descrierea răspunsului autorității contractante „Autoritatea alege dacă achiziționează produsul împreună cu serviciul de operare al acestuia sau nu”, deduce că autoritatea dorește, de fapt, un serviciu de operare pe care la bunul ei plac îl achiziționează sau nu, adică introduce un serviciu într-o procedura de achiziție de bunuri.

Așa cum însăși autoritatea recunoaște, în piață sunt nenumărați operatori de astfel de servicii care prestează aceste servicii, dar autoritatea preferă să achiziționeze un soft personalizat „white label” pe care să-și administreze singură stațiile, oferit în România doar de o singură companie. Nici una din companiile enumerate nu vând o astfel de soluție software de tip „white label”.

Arată că, în răspuns, autoritatea face grave confuzii prin amestecarea noțiunilor de furnizare (cumpărare) de soft/platformă de administrare și semnarea unui contract de administrare/gestiune (serviciu asigurat de un operator public).

Așa cum a arătat și autoritatea sunt multe platforme care asigură administrarea stațiilor de încărcare la nivel național dar doar una asigură vânzarea de softuri personalizate așa cum s-a solicitat în caietul de sarcini.

Aceste cerințe nu sunt caracteristici generale a softurilor de monitorizare.

Specificațiile foarte detaliate cerute sunt în vederea asigurării administrării stațiilor de către autoritate, care în acest caz trebuie să pună la dispoziție personal de administrare, echipamente IT de gestionare a platformei, contracte cu băncile pentru procesarea plăților, personal de service pentru deservirea clienților ce doresc să încarce (a nu se face confuzie cu suportul tehnic și mentenanța) asigurarea rețelei de comunicație între stații și serverul de administrare și multe altele.

Prin contractarea și externalizarea unui serviciu de monitorizare și administrare a stațiilor cu unul din operatorii publici specificați chiar de către autoritate (Plugpoint, EnelX Way, Elmotion, Next Gen, E-fusion), aceste cheltuieli se reduc la 0 sau cel mult la un abonament lunar de administrare, costuri care nu pot fi incluse în această licitație fiind vorba de un contract privind prestarea, gestionarea și operarea de servicii pe termen lung (cel puțin pe perioada garanției).

În concluzie descrierea foarte detaliată și cu lux de amănunte a aplicației/platformei de monitorizare care, reiterează acesta, este identică cu aplicația EVCharge este făcută cu scopul de a limita accesul la

licitație, motivat de faptul că achiziția acestui soft nu este necesară în scopul declarat al procedurii.

Ca să se afle în legalitate, autoritatea contractantă ar trebui să elimine din acest contract, operarea stațiilor de reîncărcare, și să asigure organizarea unei proceduri în baza Legii nr. 100/2016 pentru delegarea gestiunii stațiilor de încărcare, pentru că de fapt aceasta este cerința nescrisă descrisă mascat prin răspunsul său.

Referitor la funcționarea stațiilor, revine cu clarificarea prin care o stație ieșită din fabrică este funcțională 100% și este pregătită spre a fi conectată la un server de monitorizare și monetizare fără a mai trebui instalate alte softuri pe ea.

Având în vedere cele prezentate SRL precizează că își menține contestația cu privire la aspectele contestate de mai sus, solicitând, să se dispună următoarele:

În temeiul prevederilor art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, obligarea autorității contractante la adoptarea măsurilor de remediere constând în modificarea prevederilor documentelor de achiziție contestate, după cum urmează:

În principal, în temeiul art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, eliminarea cerințelor abuzive și restrictive din documentele enumerate mai sus, expuse în contestație și în prezentul punct de vedere,

În subsidiar, în temeiul art. 26 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 101/2016, obligarea autorității contractante să elimine/modifice caracteristicile tehnice contestate;

- prelungirea termenul de depunere a ofertelor, pentru a fi respectate principiile și prevederile Legii nr. 98/2016 [inclusiv prevederile art. 153).

În drept: Legea nr. 98/2016, HG nr. 395/2016, Legea 101/2016, precum și prevederile legale menționate în cuprinsul contestației și punctului de vedere.

Prin adresa nr. 3650/08.07.2024, înregistrată la CNSC sub nr. 43262/09.07.2024 autoritatea contractantă transmite dosarul achiziției în copie pe DVD.

Prin corespondența, înregistrată la Consiliu sub nr. 43242/09.07.2024, ... SRL depune, în original, recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 210371364/1, tranzacția: 1474614763/ 285630453 din data de 08.07.2024, emisă de CEC Bank – Sucursala, în valoare de 23.713,38 lei.

Analizând susținerile și documentele depuse la dosarul cauzei, **CONSILIUL constată următoarele:**

....., în calitate de autoritate contractantă, a organizat procedura de licitație deschisă, în vederea atribuirii contractului, având ca obiect: „Furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 8 (opt) stații de reîncărcare pentru vehicule electrice în cadrul obiectivului „STATII DE

REINCARCARE PENTRU VEHICULE ELECTRICE IN, JUDEȚUL, cod CPV 31681500-8, elaborând, în acest sens, documentația de atribuire aferentă și publicând în SEAP, anunțul de participare CN1070261/21.06.2024, conform căruia valoarea estimată a procedurii este 1.185.669,00 lei. Conform cap. II.2.5 din anunț, criteriul de atribuire al contractului este „cel mai bun raport calitate preț”.

Procedând la analiza cauzei, Consiliul reține că SRL este nemulțumit de prevederile documentației de atribuire, respectiv a caietului de sarcini, apreciind că acestea conțin specificații tehnice restrictive de natură să blocheze accesul nejustificat la procedura de achiziție al operatorilor interesați, autoritatea contractantă încălcând astfel principiile proporționalității, tratamentului egal și nediscriminării, motiv pentru care Consiliul va soluționa contestația acestuia luând în considerare atât prevederile legale incidente cât și susținerile părților.

Astfel, în ceea ce privește critica referitoare la specificațiile stațiilor de încărcare, respectiv numărul de conectori aferenți fiecărei stații de încărcare, Consiliul urmează a o respinge ca nefondată având în vedere considerentele care urmează.

Astfel, potrivit Fișei de date, la pct. II.1.4 Descrierea succintă a contractului sau a achiziției/achizițiilor, se menționează: *„Procedura de atribuire are ca scop atribuirea unui contract de furnizare privind furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 8 (opt) stații de reîncărcare pentru vehicule electrice. Descrierea produselor, specificațiile tehnice ale acestora și activitățile necesare pentru punerea în funcțiune se regăsesc în caietele de sarcini atașate documentației de atribuire”,*

iar

în cadrul Caietului de sarcini, se stipulează:

„Furnizarea stații de reîncărcare pentru vehicule electrice.

*Stațiile de reîncărcare vor fi formate din două puncte de reîncărcare, alimentate de același punct de livrare din rețeaua publică de distribuție, din care **un punct de reîncărcare permite reîncărcarea multistandard în curent continuu, la o putere > 50 kW, și un punct de reîncărcare permite reîncărcarea în curent alternativ la o putere > 22 kW a vehiculelor electrice.** Stația de reîncărcare va permite reîncărcarea simultană la puterile declarate.*

Stațiile de reîncărcare vor respecta standardul IEC 61851 (Sistem de încărcare conductivă pentru vehicule electrice).

*Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cu **conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din Standardul EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din Standardul EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu.***

Stațiile de reîncărcare comunică prin protocol de tip OCPP - Open Charge Point Protocol - minim 1.6 și dispun de meniu în limba română și în limba engleză.

Specificații tehnice ale stației de reîncărcare cu funcționare în curent continuu și alternativ care să permită încărcarea simultană la puterile declarate.

Stațiile propuse pentru prezenta investiție trebuie să îndeplinească, obligatoriu următoarele cerințe:

Pentru stațiile de reîncărcare SR1, SR2, SR4, SR5, SR6, SR7, SR8

❖ *Stație de reîncărcare cu puterea > 50kW DC+22kW AC (CCS2+Type2)*

❖ *Stație de reîncărcare cu funcționare în curent continuu și alternativ care să permită încărcarea simultană la puterile declarate:*

□ *Echipata cu Conector tip Combo 2 - curent continuu conform standard EN 62196-3;*

□ *Echipata cu Conector sau Priza tip Type 2 - curent alternativ conform standard EN 62196-2; D Număr de automobile încărcate simultan DC/AC - 2 buc”.*

Din interpretarea cerințelor mai sus iterate rezultă că autoritatea contractantă dorește furnizarea, montarea, instalarea și punerea în funcțiune a 8 (opt) stații de reîncărcare pentru vehicule electrice cu funcționare în curent continuu și alternativ (Echipată cu Conector tip Combo 2 - curent continuu conform standard EN 62196-3 și Echipata cu Conector sau Priza tip Type 2 - curent alternativ conform standard EN 62196-2).

Or, aceste cerințe ale documentației de atribuire sunt în concordanță cu prevederile ghidului de finanțare aprobat prin Ordinul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 1962/2021, aplicabil prezentei investiții, care statuează la art. 8 alin. (1) faptul că „Prin Program se finanțează stațiile de reîncărcare formate din minimum două puncte de reîncărcare, alimentate de același punct de livrare din rețeaua publică de distribuție, dintre care un punct de reîncărcare permite încărcarea în curent continuu la o putere ≥ 50 kW și un punct de reîncărcare permite încărcarea în curent alternativ la o putere ≥ 22 kW a vehiculelor electrice. Stația de reîncărcare va permite încărcarea simultană la puterile declarate”, coroborat cu alin. (3) al aceleiași norme juridice, potrivit căruia „Stațiile de reîncărcare vor fi echipate cel puțin cu prize și conectori de tip 2 pentru vehicule, conform descrierii din standardul SR EN62196-2, pentru încărcarea în curent alternativ, și cu conectori ai sistemului de reîncărcare combinat Combo 2, conform descrierii din standardul SR EN62196-3, pentru încărcarea în curent continuu” aspect din care rezultă că cele 2 puncte de reîncărcare din cadrul fiecărei stații nu trebuie să fie ambele pentru încărcare în curent continuu, astfel cum susține în mod neîntemeiat contestatorul, ci unul

dintre ele trebuie să fie pentru încărcare în curent continuu și cel de-al doilea pentru încărcare în curent alternativ, iar conectorii sunt caracteristici fiecărui tip de punct de reîncărcare, respectiv încărcarea în curent continuu să se facă prin conector al sistemului de încărcare Combo 2 iar încărcarea în curent alternativ să se facă prin conector Type 2.

Faptul că art. 8 alin. (3) din ordinul anterior menționat face referire la „conectori ai sistemului de reîncărcare Combo 2” nu semnifică faptul că fiecare stație trebuie să aibă mai mulți conectori, ci este rezultatul acordului între subiectul propoziției, respectiv cuvântul „stațiile” (la plural) și atributul „conectori” (exprimat tot la plural), fiind eronată o eventuală exprimare de forma „stațiile vor fi echipate cu conector”.

Sușinerile contestatorului potrivit cărora numărul de conectori stabilit prin ghid ar fi respectat doar de stația de încărcare SR3, pentru care autoritatea contractantă a solicitat conectori de tipul CCS2 + CHAdeMO + Type 2, nu pot fi reținute, deoarece configurația anterior menționată (respectiv cea formată din conectori pentru încărcare în curent continuu CCS2 și CHAdeMO la care se adaugă conector pentru încărcare în curent alternativ este aferentă stației de încărcare) este aferentă unui tip special de stație, menționat la art. 8 alin. (5) din ghidul de finanțare, potrivit căruia *„În limitele prevăzute la art. 7 alin. (2), în cadrul unui proiect pot fi finanțate mai multe stații de reîncărcare, cu condiția ca cel puțin una dintre ele să asigure, pe lângă încărcarea în curent alternativ, și încărcarea multistandard în curent continuu”*.

Prin urmare, numărul sporit de conectori este justificat, în cazul stației de reîncărcare SR3, prin funcționalitatea de încărcare multistandard cu curent continuu, unul dintre cei 2 conectori fiind CCS2 iar celălalt CHAdeMO.

Consiliul reține că, în forma sa inițială din 2021, ghidul de finanțare stabilea obligația ca toate stațiile de reîncărcare să aibă funcționalitatea multistandard însă, textul art. 8 alin. (1) din forma inițială a ghidului, potrivit căruia *„Prin Program se finanțează stațiile de reîncărcare formate din minimum două puncte de reîncărcare, alimentate de același punct de livrare din rețeaua publică de distribuție, din care un punct de reîncărcare permite încărcarea **multistandard** (...)”* a fost modificat la data 20.12.2021, prin Ordinul nr. 2346/2021, fiind eliminat cuvântul „multistandard” și, prin urmare, necesitatea mai multor conectori pentru încărcare în curent continuu pentru aceeași stație de reîncărcare.

Nu în ultimul rând, Consiliul reține drept pertinente sușinerile autorității contractante, din punctul de vedere, conform cărora proiectul tehnic a fost verificat și considerat eligibil de către finanțator, situație relevantă din perspectiva criteriilor de eligibilitate stabilite la art. 11 din ghidul de finanțare, care se referă, printre altele, la echiparea cu prize și conectori, din perspectiva art. 13 lit. f) care statuează în sensul că dosarul de finanțare trebuie să cuprindă, printre altele, studiul de

fezabilitate și din perspectiva art. 16 care stabilește, la alin. 6, că eventuala nerespectare a criteriilor de eligibilitate de la art. 11 atrage respingerea dosarului de finanțare.

Or, în condițiile în care specificațiile tehnice din caietul de sarcini reproduc, practic, soluțiile tehnice stabilite de proiectant în proiectul tehnic, Consiliul reține că verificarea dosarului de finanțare de către AFM este de natură să confirme concordanța dintre numărul de conectori solicitați prin proiectul tehnic și cerințele caietului de sarcini.

Față de cele de mai sus, Consiliul urmează să respingă, ca nefondate, criticile contestatorului privind numărul de conectori.

Continuând analiza contestației, se reține că o altă critică se referă la gabaritul, dimensiunea, greutatea și materialul din care sunt construite stațiile de încărcare (ca de exemplu: dimensiunea maximă 700x240x1750 mm, greutatea maximă 244kg sau materialul carcasă-structura aluminiu, carcasă de oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic), contestatoarea apreciind că aceasta reprezintă o specificație tehnică restrictivă, favorizând un anumit producător și distribuitor.

Consiliul reține în acest sens că necesitatea sau oportunitatea achiziționării unor echipamente (stații de încărcare) cu încadrarea în anumite dimensiuni / greutăți s-au materiale confecționate au fost stabilite de aceasta în funcție de necesitățile obiective și prioritățile comunicate de compartimentele din cadrul său, relevante în acest caz fiind dispozițiile art. 2 alin. (5) coroborate nr. 395/2016 fiind aplicabile în acest caz prevederile art. 20 alin. (10) din HG nr. 395/2016 care stabilesc faptul că specificațiile din caietul de sarcini descriu, în mod obiectiv necesitatea autorității contractante care a elaborat respectivul caiet de sarcini.

De asemenea, nu este lipsit de relevanță faptul că dimensiunile criticate nu sunt caracterizate de o anumită valoare/dimensiune/mărime fixată/impusă de autoritatea contractantă, ci sunt solicitate intervale maxime de forma: maxim 244kg, sau maxim 700x240x1750 mm .

Potrivit art. 156 alin. (2) din Legea nr. 98/2016, regula instituită de legiuitor este ca specificațiile tehnice să nu precizeze *„(...) un anumit producător, o anumită origine sau un anumit procedeu care caracterizează produsele sau serviciile furnizate de un anumit operator economic”* și nici să nu se refere la *„(...) mărci, brevete, tipuri, la o origine sau la o producție specifică, care ar avea ca efect favorizarea sau eliminarea anumitor operatori economici sau produse”*; excepția de la această regulă fiind, potrivit alin. (3) al aceleiași norme juridice, situația excepțională în care *„(...) nu este posibilă o descriere suficient de precisă și de inteligibilă a obiectului contractului în conformitate cu dispozițiile alin. (1)”*; în această situație excepțională, precizarea elementelor prevăzute la alin. (2) urmând a fi însoțită de cuvintele *„sau echivalent”*.

Astfel, întrucât prevederile art. 20 alin. (10) din HG nr. 395/2016 definesc specificațiile tehnice drept o descriere obiectivă a necesității autorității contractante, Consiliul va reține că stabilirea unor caracteristici ce includ plaje de valori sub formă de valori minime, valori maxime sau intervale de valori nu pot fi catalogate ca fiind restrictive în condițiile în care potrivit art. 133 alin. (2) din HG nr. 395/2006: *„propunerea tehnică trebuie să corespundă cerințelor minime prevăzute în caietul de sarcini”*, prin urmare potențialii ofertanți au deplină libertate în ofertarea de soluții superioare celor prevăzute în caietul de sarcini, în speță cu încadrarea în intervalele stabilite de autoritatea contractantă.

Potrivit art. 154 din Legea nr. 98/2016, *„Autoritatea contractantă are obligația de a elabora documentația de atribuire care conține toate informațiile necesare pentru a asigura operatorilor economici o informare completă, corectă și precisă cu privire la cerințele achiziției, obiectul contractului și modul de desfășurare a procedurii de atribuire”*.

Consiliul va reține că, niciunde în legislația în vigoare nu se prevede dreptul operatorilor economici de a solicita sau propune și, cu atât mai mult, obligația autorității contractante de a modifica documentația de atribuire după cum solicită sau propune fiecare operator economic care apreciază că este necorespunzător întocmită, doar pe raționamentul că acesta din urmă nu produce sau comercializează produsele solicitate.

Astfel fiind, autoritatea contractantă nu are vreo obligație legală de a modifica documentația de atribuire după voința operatorului economic care a formulat întrebări/sau contestație sau după caracteristicile produselor pe care acesta le comercializează. Opțiunea modificării cerințelor impuse operatorilor economici reprezintă un drept al autorității iar nu o obligație, Consiliul neputând sancționa autoritatea contractantă pentru exercitarea dreptului său de a nu aduce alte modificări cerințelor tehnice/ prevederilor documentației, în condițiile în care nu se probează caracterul restrictiv al acestora.

Mai mult, contestatorul în susținerea contestației avea obligația de a proba caracterul restrictiv al parametrilor sau caracteristicilor impuși de autoritatea contractantă, fiind pe deplin aplicabile în acest caz prevederile art. 249 c.p.c potrivit cărora *„cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”*.

Astfel, fiecare parte litigantă are obligația de a-și dovedi pretențiile, susținerile, prin producerea unor mijloace de probă legale, verosimile, pertinente și concludente, potrivit principiului de drept *„probatio incumbit ei qui digit, non ei qui negat”*.

Având în vedere prevederile art. 10 lit. g) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va reține în soluționare faptul că literatura juridică dar și practica judiciară, a statuat că în cadrul procesului civil sarcina probei este împărțită între reclamant și pârât, în speță între contestator și autoritatea contractantă, la care se adaugă și rolul activ al Consiliului

care, potrivit art. 254 alin. (5) c.p.c, poate ordona administrarea probelor considerate necesare chiar dacă părțile se împotrivesc.

Cu toate acestea, existența rolului activ al Consiliului nu poate conduce la concluzia că întreaga sarcina a probei ar cădea asupra Consiliului, ceea ce nu se întâmpla nici măcar în cadrul dosarelor supuse principiului oficialității, sau ca nerespectarea dispozițiilor legale cu privire la propunerea și administrarea probelor nu ar avea pentru părți consecințe procedurale.

Pe cale de consecință, în măsura în care partea ce formulează anumite critici, susțineri nu este solitară în efortul de a proba, aceasta rămâne singura sancționată în caz de eșec, deoarece dacă nu administrează probele care să convingă Consiliul, cu toată eventuala colaborare a adversarului și în pofida rolului activ al Consiliului, va pierde dosarul, iar adversarul va triumfa.

În speță, aplicând principiile cu caracter teoretic enunțate mai sus, Consiliul apreciază că, în soluționarea contestației, societatea contestatoare ar fi trebuit ca, în prealabil, să dovedească că aceste caracteristici sunt aferente unor stații de încărcare fabricate de un singur producător și că nu există alte stații de încărcare cu caracteristici tehnice care să se încadreze în intervalele menționate de autoritatea contractantă în caietul de sarcini; ori, contestatorul s-a limitat la repetarea unor susțineri generice de forma „o astfel de cerință este restrictivă și se impune a fi modificată”, fără a produce vreo probă care să demonstreze faptul că aceste specificații tehnice ar fi caracteristice unui/unor anumite/anumite echipamente medicale, cum ar fi o anumită tehnologie/marcă/brevet sau că acestea sunt fabricate de un număr limitat de producători, etc.

Prin urmare, ținând seamă de faptul că prin contestație nu s-a demonstrat favorizarea unui anumit producător/comerciant, că dimensiunile / valorile minimă și maximă solicitată de autoritatea contractantă ar fi inaccesibilă celor mai mulți producători sau alte impedimente obiective Consiliul nu poate reține susținerile contestatorului potrivit cărora autoritatea contractantă ar fi restricționat prin specificațiile tehnice aferente echipamentelor medicale, participarea la procedură.

Consiliul reține că nu există dispoziții legale care să oblige autoritățile contractante să emită documentații de atribuire cu specificații care să permită accesul tuturor produselor și producătorilor, indiferent de dimensiunea/greutatea sau caracteristicile de performanță a produselor, dimpotrivă, practica instanțelor este în sensul acceptării unor produse de un anumit nivel de performanță, care corespund necesităților autorității contractante, sens în care s-a pronunțat și **Curtea de Apel București-Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în Decizia nr. 25/2019 din 29.03.2019**, potrivit căreia:

„Necesitatea sau oportunitatea achiziționării de produse de o anumită performanță, precum și caracteristicile tehnice impuse pentru acestea, sunt stabilite de fiecare autoritate contractantă în parte, în funcție de necesitățile obiective și prioritățile comunicate de compartimentele din cadrul autorității contractante (art. 2 și art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 395/2016).

Impunerea caracteristicilor produselor din caietul de sarcini nu are ca efect introducerea unor obstacole nejustificate de natura să restrângă concurența între operatorii economici și nici nu are ca efect favorizarea sau eliminarea participării la procedura de atribuire, a anumitor operatori economici sau a anumitor produse (cu excepția celor care nu corespund necesităților obiective ale autorității).

Dreptul autorității contractante de a achiziționa produse cu astfel de caracteristici, performante calitativ, nu poate fi restricționat, pe considerentul eronat al nerespectării prevederilor art. 156 din Legea nr. 98/2016, care reglementează achizițiile publice. În aceeași direcție, orice autoritate contractantă are obligația respectării principiului proporționalității statuat în art. 2 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 98/2016, înțeles ca asigurare a corelației dintre necesitatea autorității contractante și obiectul contractului de achiziție publică.

Reținând că societățile comerciale autoare a contestațiilor se referă în principal la cerințele autorității contractante de a achiziționa produse cu anumite caracteristici tehnice, iar susținerile acestora nu conduc la concluzia că cerințele sunt restrictive, Curtea stabilește că nu poate obliga autoritatea contractantă la eliminarea condițiilor criticate. În sens contrar s-ar limita dreptul autorității de a contracta produse cu caracteristicile de mai sus, care să corespundă întocmai necesităților sale obiective, drept prevăzut la art. 155 și art. 156 din lege, prin acceptarea de produse cu alte caracteristici (și care nu îndeplinesc aceste cerințe referitoare la performanțele produselor), existând riscul de a nu asigura o intervenție rapidă, eficientă de dezinfecție. Nu există o prevedere legală care să oblige autoritățile să accepte produse care nu corespund necesităților acestora”.

Raportat la nevoile sale, autoritatea contractantă este singura în măsură să decidă asupra acestora și asupra modalității de satisfacere a lor, motiv pentru care ținând seamă de aceste aspecte, Consiliul apreciază că aceste cerințe tehnice nu sunt restrictive și nu sunt natură a denatura sau conduce la distorsionarea rezultatului aplicării procedurii de atribuire.

În cauza **C 27/15, CJUE** s-a pronunțat astfel:

„36 În această privință, trebuie amintit, pe de o parte, că principiul egalității de tratament impune ca ofertanții să dispună de aceleași șanse în formularea ofertelor lor și implică, așadar, ca aceste oferte să fie supuse acelorași condiții pentru toți ofertanții. Pe de altă parte, obligația de transparență, care constituie corolarul principiului

egalității de tratament, are ca scop să garanteze absența riscului de favoritism și de arbitrar din partea autorității contractante. Această obligație implică formularea tuturor condițiilor și modalităților procedurii de atribuire în mod clar, precis și neechivoc în anunțul de participare sau în caietul de sarcini, astfel încât, în primul rând, să permită tuturor ofertanților informați în mod rezonabil și obișnuit de diligenți să le înțeleagă conținutul exact și să le interpreteze în același mod și, în al doilea rând, să permită autorității contractante să verifice efectiv dacă ofertele prezentate de ofertanți corespund criteriilor care guvernează contractul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 noiembrie

2014, Cartiera dell'Adda, C- 42/13, EU:C:2014:2345, punctul 44 și

*jurisprudența citată)”.
Astfel, societatea contestatoare nu a prezentat argumente din care să rezulte că ar fi restricționată participarea sa la procedură prin solicitarea acestor cerințe.*

Situația este similară și în ceea ce privește caracteristicile stației de încărcare criticate la pct. 6, 7 și 8 din contestație, considerațiile de mai sus fiind pe deplin aplicabile și în aceste cazuri.

Totodată, Consiliul reține, cu privire la aspectele criticate la punctele 6, 7 și 8 din contestație, că autoritatea contractantă a justificat în punctul de vedere necesitatea acestora, iar, justificările sunt pertinente.

Astfel, cu privire la punctul 6 din contestație, Consiliul reține că administrarea și efectuarea plăților nu se poate realiza prin simpla deținere a protocolului OCPP, fiind necesară o aplicație pentru interacțiunea dintre stație și utilizator.

Cu privire la punctul 7, se reține că autoritatea contractantă nu a limitat modalitatea în care poate fi realizată integrarea unui POS, iar, plata cu cardul poate fi necesară în anumite situații în care utilizatorul nu deține sau nu are disponibilă o aplicație dedicată pe smartphone, nu deține un smartphone, nu are spațiu pe smartphone pentru instalarea aplicației, nu are credit în aplicație sau nu dorește să se înregistreze (să își creeze cont) pentru încărcare.

În ceea ce privește punctul 8 din contestație, în plus față de considerentele reținute anterior, referitor la atributul exclusiv al autorității contractante privind definirea obiectului achiziției raportat la necesitatea sa, se rețin drept relevante argumentele acesteia, din punctul de vedere, potrivit cărora, managementul de la distanță al stațiilor de încărcare nu poate fi realizat prin simpla existență a protocolului de comunicare, fără achiziționarea unei aplicații care să aibă anumite funcționalități.

Mai mult, se reține că, deși susține, în contestație, că specificațiile tehnice ar conduce spre o anumită aplicație, contestatorul se limitează la susțineri generice, fără a indica precis cerințele restrictive și fără a produce nicio probă privind caracterul restrictiv al acestora, astfel cum avea obligația, potrivit art. 249 Cpc și principiului de drept *„probatio incumbit ei qui digit, non ei qui negat”*, menționate anterior în considerentele prezentei.

Faptul că anumite cheltuieli nu ar fi eligibile conform ghidului de finanțare nu conduce la concluzia că ar fi nelegală achiziționarea softului de monitorizare/gestiune al stațiilor prin aceeași procedură, motivat de faptul că în orice investiție pot exista categorii de cheltuieli eligibile și categorii de cheltuieli neeligibile, al căror costuri sunt asumate de beneficiar.

Din punctul de vedere al beneficiarului, achiziționarea soft-urilor împreună cu stațiile de încărcare poate fi considerat ca soluție optimă, acesta având, la sfârșitul executării contractului, certitudinea că echipamentele fizice (stațiile) sunt compatibile și funcționează fără probleme cu aplicațiile software livrate.

Față de cele de mai sus, Consiliul urmează să respingă, ca nefondate, aceste critici.

Critica contestatorului de la punctul 5, privind înlocuirea cerinței referitoare la rezistența IK 8 pentru display cu cerința IK 10, urmează a fi respinsă, ca nefondată, deoarece, respectiva specificație tehnică nu este de natură să vătămă societatea contestatoare, aceasta având deplina libertate de a oferta display cu rezistența IK 10, superioară rezistenței IK 8, indiferent dacă autoritatea contractantă a menționat sau nu acest aspect în caietul de sarcini.

Prin urmare, sub acest aspect, modalitatea permisivă de elaborare a specificațiilor tehnice nu este de natură să vătămă societatea contestatoare.

Consiliul reține că, în legislația în vigoare, nu se prevede dreptul operatorilor economici de a solicita sau propune și, nici atât, obligația autorității contractante de a modifica documentația de atribuire după cum solicită sau propune fiecare operator economic care apreciază că este necorespunzător întocmită. Astfel fiind, autoritatea contractantă nu avea nicio obligație legală de a modifica caietul de sarcini după voința operatorului economic care a formulat contestație. Opțiunea modificării cerințelor impuse operatorilor economici reprezintă un drept al autorității, iar nu o obligație, Consiliul neputând sancționa autoritatea contractantă pentru exercitarea dreptului său de a nu aduce modificări cerințelor din caietul de sarcini.

În lumina legislației privind remediile în domeniul achizițiilor publice, contestația care se depune la Consiliu constituie o cale de atac la îndemâna persoanelor vătămăte, iar **nu un mijloc de restricționare a**

accesului altor operatori economici prin impunerea de filtre/reguli/cerințe suplimentare.

Altfel spus, scopul pentru care a fost edictată de legiuitor calea de atac a contestației **nu este de a restrânge concurența** în procedura de atribuire după natura produselor deținute de contestator, ci, de a reclama un act nelegal, pentru motive de nelegalitate ce-i sunt cunoscute lui la momentul reclamației și demonstrate în cuprinsul contestației, astfel cum dispun prevederile art. 249 Cpc potrivit cărora *„cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească”*.

Față de cele de mai sus, Consiliul urmează să respingă, ca nefondată, critica contestatorului cu privire la rezistența display-ului.

În ceea ce privește, însă, cerința referitoare la tensiunea de alimentare maximă admisă, pct. 2.3. din contestație, se reține că autoritatea contractantă prin punctul de vedere este de acord cu modificarea cerinței în cauză, astfel: *„Tensiunea nominală standard admisă pentru rețelele electrice trifazate deci și pentru alimentarea stațiilor este dc 400V între faze și 230V între fază și neutru, cu variații admise în limitele specificate de normativ. Limite admise: tensiunea contractuală 1.1 c situată în plaja $\pm 5\%$ față de tensiunea nominală”*.

Față de aceste aspecte, se constată că autoritatea contractantă a achiesat la criticile contestatorului referitoare la cerințele din caietul de sarcini anterior menționate, motiv pentru care, în vederea respectării principiului transparenței statuat la art. 2 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 98/2016, Consiliul va reține că autoritatea contractantă avea obligația să aducă la cunoștința tuturor operatorilor economici, prin publicarea în SEAP, a cerințelor asupra cărora a achiesat conform celor reținute anterior.

În consecință, Consiliul urmează să admită critica contestatorului privind specificația tehnică privind tensiunea de alimentare din caietul de sarcini care a făcut obiectul achiesării și să oblige autoritatea contractantă la publicarea acestora în SEAP.

Totodată, Consiliul urmează să admită și critica contestatorului privind tipul „TFT” al display-ului, motivat de faptul că și tipurile „LED” sau „LCD” au funcționalități similare, iar, motivele invocate de autoritatea contractantă în punctul de vedere sunt eronate, din punct de vedere tehnic, în sensul că se referă la funcționalitatea „touch screen” a ecranului, care definește capacitatea acestuia de a interacționa cu utilizatorul la apăsarea cu degetul, și nu se referă la modul de construire a matricei grafice.

Or, întrucât, pot exista display-uri care afișează matricea grafică prin tehnologii asemănătoare, cu denumiri și detalii constructive diferite și care, cum sunt cele identificate prin acronimele LED, LCD, IPS, OLED etc., Consiliul reține că autoritatea contractantă a restricționat, în mod nejustificat, accesul la procedura de atribuire, confundând caracteristicile

și funcționalitățile ecranului (partea responsabilă cu afișarea imaginii) cu cele ale digitizorului (partea responsabilă cu sesizarea atingerilor).

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (2) și (5) din Legea nr. 101/2016 cu modificările și completările ulterioare, Consiliul va admite, în parte, contestația formulată de SRL în contradictoriu cu, în ceea ce privește tensiunea de alimentare a stației de încărcare din cadrul caietului de sarcini și tipul display-ului iar, pe cale de consecință, va obliga autoritatea contractantă la remedierea cerinței documentației de atribuire cu respectarea prevederilor legale și a motivării aferentă prezentei, în termen de 10 zile de la comunicare.

În temeiul art. 26 alin. (6) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va respinge, ca neîntemeiate, celelalte critici.

Pentru aceste motive
în baza documentelor depuse de părți,
CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

DECIDE:

Admite, în parte, contestația formulată de SRL în contradictoriu cu, în ceea ce privește tensiunea de alimentare a stației de încărcare din cadrul caietului de sarcini și tipul display-ului iar, pe cale de consecință, obligă autoritatea contractantă la remedierea cerinței documentației de atribuire cu respectarea prevederilor legale și a motivării aferentă prezentei, în termen de 10 zile de la comunicare.

Respinge, ca neîntemeiate, celelalte critici.

Obligatorie.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere în termen de 10 zile de la comunicare.

Complet de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice:

Consilier de soluționare

.....

PREȘEDINTE

.....

Consilier de soluționare

.....

Redactat practicaua deciziei

.....

Redactată în 4 (patru) exemplare originale, conține 32(treizecișidouă) pagini